

РЕШЕНИЕ

№ 434

гр. София, 26.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 12.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **8595** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Образувано е по жалба на Д. Б. Г., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], район „В.“, [улица], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 3, ап. 6, срещу Решение № ПО-138/11.08.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП – С., с което е потвърдено ПНПОМ № С200022-023-0002007/23.06.2020 г., издадено от И. Н. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. град.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност и неправилност на предварителни обезпечителни мерки, наложени при съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят счита, че публичният изпълнител е наложил възбрана върху всички притежавани от жалбоподателя имоти, като същият не е извършил преценка, че един от тях бил единствено жилище и съгласно чл. 213, ал. 1, т. 2 от ДОПК се явява несеквестируемо имущество, поради което върху него не могат да се налагат обезпечителни мерки на основание чл. 198, ал. 3 от ДОПК. Налице имало несъразмерност на наложеното обезпечение, като публичният изпълнител е допуснал свръхобезпечение с налагането на запор върху налични и постъпващи суми по банковите сметки на ревизираното лице, находящи се в четири търговски банки, а наличностите по тези сметки, ведно с незаконно възбранения апартамент няколкократно надвишавали размера на предполагаемия дълг. Моли да бъде отменено Решение № ПО-138/11.08.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП – С., съответно наложените с ПНПОМ № С200022-023-0002007/23.06.2020 г., издадено от И. Н. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. град,

предварителни обезпечителни мерки.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призван, не се явява и не се представлява.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С.-град, редовно призван, представлява се от юрк. И., оспорва жалбата като неоснователна, прави искане да се приеме административната преписка и представя нови писмени доказателства. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призвана, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Постановление с изх. № С200022-023-0002007/23.06.2020 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК е издадено от главен публичен изпълнител И. Н. при ТД на НАП С., във връзка с постъпило мотивирано Искане на Е. М. Н. на длъжност Главен инспектор по приходите, във връзка с ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220219003465-020-003/03.10.2019 г. Съгласно искането за предварително обезпечаване, предполагаемият размер на задълженията на ревизираното лице е в особено големи размери – 87 581.44 лв. към 15.06.2020 г. С ПНПОМ с изх. № С200022-023-0002007/23.06.2020 г. са наложени обезпечителни мерки – възбрани върху два индивидуализирани недвижими имоти и запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление за сумата от 87 581.44 лв., находящи се в четири търговски банки както следва: [фирма], „Р./БЪЛГАРИЯ“ ЕАД, [фирма] и [фирма].

ПНПОМ с изх. № С200022-023-0002007/23.06.2020 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП С., е оспорено по административен ред, като с Решение № ПО-138/11.08.2020 г. същото е потвърдено от Директора на ТД на НАП - С. по мотиви аналогични с изложените в постановлението, като наведените от ревизираното лице възражения са приети за неоснователни.

В хода на съдебното производство са представени допълнително писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град обосновава следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежната страна, в срока по чл. 197, ал. 2 от ДОПК и при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане. Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Относно валидността на акта:

При извършване на служебна проверка на акта съдът констатира, че същият е издаден от компетентен орган в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му, не са допуснати нарушения на процесуалните правила при издаването на същия, поради което обжалваното решение не страда от пороци водещи до неговата нищожност.

Относно процесуалната и материална законосъобразност на акта:

Безспорно по делото е установено, че със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220219003465-020-003/03.10.2019 г. на жалбоподателя е възложена ревизия. Няма

противоречие и по отношение на обстоятелството, че с оспорваното ПНПОМ на основание чл. 121 от ДОПК са наложени обезпечителни мерки: възбрани върху два индивидуализирани недвижими имоти на жалбоподателя и запори върху налични и постъпващи суми по банкови сметки до посочения размер в постановлението – 87 581.44 лв. по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в описаните в акта банки.

Предварителни обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки не следва да спират извършваната от ревизираното лице дейност.

Съобразно чл. 197, ал. 3 от ДОПК съдът отменя обезпечителната мярка, ако длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, ако не съществува изпълнително основание или ако не са спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 1 и чл. 195, ал. 5.

По делото не е налице основание за отмяна на Постановление с изх. № С200022-023-0002007/23.06.2020 г. във връзка с чл. 197, ал. 3, предложение първо от ДОПК, с оглед непредставени данни и доказателства за представено от жалбоподателя обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа. В хипотезата на чл. 197, ал. 3, предложение второ – при липсата на изпълнително основание не може да се обоснове изобщо наличието на обезпечителна нужда. В настоящия случай наложените обезпечителните мерки са предварителни, следователно не е приложимо изискването за съществуване на изпълнително основание. При третата хипотеза само неспазването на изчерпателно посочените изисквания представлява особено съществено нарушение на процедурата, което е противопоставимо на обезпечителната нужда и на публичния интерес.

Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. В случая е спазено изискването за налагане на предварителните обезпечителни мерки - налице е искане от ревизиращ орган по приходите, отправено в хода извършвана на жалбоподателя и неприключила ревизия. Искането на ревизиращия орган е мотивирано, а постановлението за налагане на обезпечителни мерки е обосновано и издадено като са налице визираните в чл. 121, ал. 1 от ДОПК предпоставки.

В посоченото постановление, публичният изпълнител е мотивирал нуждата от налагане на мерките като е взел предвид установеното в хода на ревизията, а именно, че за Д. Б. Г. са установени данни за укрити приходи във връзка с извършване на ел. търговия и изплатени наложени платежи и пощенски парични преводи от куриерско дружество [фирма] за периода от 01.01.2014 г. до 30.12.2018 г. в общ размер на 272 647.12 лв. във връзка с изплатените наложени платежи и пощенски парични преводи от Д. Б. Г. е дължим ДДС в размер на 34 981.54 лв. в т.ч. лихви в размер на 8 500.00 лв. и ЗДДФЛ в размер на 35 649.90 лв. в т.ч. лихви в размер на 8 450.00 лв.

По отношение на възражението на жалбоподателя за наложена възбрана върху

недвижим имот – единствено жилище, същото се явява неоснователно. Органът по приходите правилно е приел, че наложената възбрана представлява предварителна обезпечителна мярка, която не е несъвместима с несеквестируемостта на жилището, като преценката дали и в каква степен определеният имот е несеквестируем следва да се извърши от публичния изпълнител в хода на изпълнителното производство, като съобрази разпоредбата на чл. 213 от ДОПК.

Неоснователно се явява и възражението на жалбоподателя за свръхобезпечение на предполагаемия му дълг чрез налагане на запрори върху банковите му сметки. Съгласно получените отговори от банки, до които са изпратени запорни съобщения от НАП, по сметките на Д. Г. няма достатъчно наличности, за да обезпечат предполагаемите задължения на ревизираното лице. По делото няма доказателства, че вследствие разглежданите запрори дейността на жалбоподателя е спряла. Единственото ограничение за жалбоподателя с ПНПОМ е невъзможността да извършва и получава плащания по банков път. Аргумент в тази насока е и липсата на подадена до този момент молба за разрешаване на неотложни банкови плащания по чл. 229 ДОПК.

Съдът приема, че искането на органа по приходите, отправено до публичния изпълнител е мотивирано. Данните и доказателствата, с които са разполагали органите по приходите са позволявали да бъде направено обосновано предположение за размера на публичните задължения на физическото лице. Публичният изпълнител правилно е преценил, че следва да наложи описаните по-горе обезпечителни мерки, съобразявайки балансовата стойност на недвижимите имоти, с предполагаеми размер на публичните задължения, данни за които са установени в хода на ревизионното производство. Следователно и процесното решение е законосъобразно и следва да бъде потвърдено от съда.

Изложеното налага заключението, че обжалваното решение е законосъобразно и правилно, поради което жалбата на Д. Б. Г. срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото е основателна претенцията за разноски на ответника. Следва да му бъде присъдено минималното адвокатско възнаграждение за осъщественото процесуално представителство от юрисконсулт в размер на 100 лв. в съответствие с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ

Воден от изложеното, Административен съд София - град, Трето отделение, 46-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Б. Г., ЕГН: [ЕГН], срещу Решение № ПО-138/11.08.2020 г., издадено от Директора на ТД на НАП – С., с което е потвърдено ПНПОМ № С200022-023-0002007/23.06.2020 г., издадено от И. Н. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП – С. град, като неоснователна.

ОСЪЖДА Д. Б. Г., ЕГН: [ЕГН], да заплати на ТД на НАП - С., сумата в размер на 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

